

Sucursalitis aguda

MAR JIMÉNEZ

AVUI. Divendres, 15 de febrer del 2008

És sorprenent l'evolució de la política catalana. Jo havia crescut sentint la cantarella que el PSC era la sucursal del PSOE a Catalunya. Que si dependència, que si subordinació. Tanmateix, els últims cinc anys les identitats polítiques s'han transmutat. Ara, qui llueix sense pudor la bandera de la madrilenyodependència és CiU. El PSC, segurament per pura supervivència, està fent gala d'una autonomia que el veterà Raimon Obiols ni tan sols va somniar.

El pioner en l'emancipació va ser Pasqual Maragall, que, contra vent i marea, i al preu de la seva carrera política, va impulsar al Parlament de Catalunya un Estatut que gairebé es queda entravessat a la gola socialista (catalana i espanyola). Un Estatut que després, a Madrid, Zapatero, amb el suport d'un àvid Artur Mas, es va encarregar de laminar. Posteriorment, Montilla, que es jugava el seu ser o no ser polític, va carregar-se els designis de ZP i Mas, i, malgrat un més que discret resultat a les autonòmiques, va obtenir la presidència de la Generalitat. Una presidència a la qual no pensa renunciar, ahir mateix ho va recordar a Madrid, malgrat que a l'horitzó ja s'albiren dents afilades.

Mentrestant, CiU està fent el camí invers al socialista. La formació d'Artur Mas, artífex, des d'anys immemorials, de les més dures crítiques contra la PSOE dependència del PSC, mira amb fruïció extrema cap a Madrid. Aquesta setmana, de forma absolutament desvergonyida, Mas i Macias han proclamat als quatre vents que si són decisius a Madrid, faran caure l'executiu català. Sense pudor, supediten el govern dels catalans a

un salconduit firmat per Zapatero. Començo a sospitar que la Casa Gran del Catalanisme no és res més que un annex de la Moncloa.